

Giới thiệu Bán Duyên Tu Đạo Bán Duyên Quân

Gây ấn tượng mạnh mẽ với độc giả ngôn tình cổ đại, tác phẩm Bán Duyên Tu Đạo Bán Duyên Quân của tác giả Y Truất là một tựa truyện mới thuộc thể loại Đồng nhân Lương Chức, pha chút huyền huyền nhẹ

Thập Ngũ [1] là một quỷ sai địa phủ, mất đi trí nhớ, không có tình cảm, chỉ biết hoàn thành nhiệm vụ đúng thời hạn.

Nhưng khi nàng gặp Mã Văn Tài thì mọi thứ đã dần thay đổi trong im lặng.

[1] Thập Ngũ: tên nữ chính cũng có nghĩa là 15

Nhân vật chính: Thập Ngũ, Mã Văn Tài | Phối hợp diễn: Mạnh bà

Mời các bạn đọc truyện online và ủng hộ tác giả.

Bạn đang đọc truyện *Bán Duyên Tu Đạo Bán Duyên Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chương 1

Trăng lạnh như nước, ánh sáng mờ ảo chiếu xuống nhánh cây trong đình viện, tựa như nhiễm thêm một tầng chói lọi.

Một nữ tử một tay chống nhánh cây, ngồi trên tàng cây, lác lác đôi chân dài nhỏ. Mái tóc như nàng không có sức nặng, mặc kệ cử động thế nào cũng không nghe thấy nhánh cây này phát ra tiếng vang gì. Nàng chưa từng buộc tóc, có lẽ vì quá lâu, đã quên mất cách búi tóc rườm rà này rồi. Một thân áo trắng lặng lẽ dán sát vào người nàng, thoát nhìn rất giống tang phục (áo tang).

Vốn đêm đã khuya, vậy mà lại có một nữ tử tóc dài áo trắng ngồi trên tàng cây, làm người ta không khỏi miên man suy nghĩ. May thay bốn phía không có ai, nếu không chắc chắn sẽ có người bị đáng về này của nàng dọa cho chết khiếp.

Khuôn mặt nữ tử vốn thanh lãnh, dưới ánh trăng sáng này càng làm người kinh động, trông như đóa sen trắng băng giá trên Thiên Sơn.

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, một bóng người thon dài ngồi trước bàn sách, tiếng ngâm trầm thấp truyền ra từ cửa sổ, nàng nghe thấy có chút tâm phiền ý loạn. Nhưng đây chính là ưu điểm của việc ở lâu tại nhân gian, cho dù gặp phải việc gì đều có thể thân nhiên đối mặt - - chính xác là, luyện ra được loại mặt than không biết sợ hãi bất cứ chuyện gì.

Cái chuông màu trắng mà nữ tử đeo ở mắt cá chân ngay từ đầu vẫn chưa hề phát ra tiếng vang theo cử động của nữ tử. Giờ phút này nàng dừng động tác, lại chợt nghe thấy chiếc chuông truyền ra một âm thanh linh hoạt kỳ ảo. Điều này thật sự rất kỳ quái.

Dường như bóng người phía trước cửa sổ đã nghe thấy âm thanh này, lập tức dừng công việc trong tay, đi đến phía trước đẩy cửa sổ ra, lộ ra chân dung của chủ nhân căn phòng này - - tóc đen buộc cao, một đôi mắt đào hoa cười như không cười, ánh mắt như chứa đựng cả trời sao, mỗi móng khẽ mở, công tử này thật sự rất tuấn tú!

"Tối nay Thập Ngũ đến muộn." Nam tử nói, khóe môi cũng nhin không được khẽ nhếch.

Nữ tử được gọi là Thập Ngũ nghe vậy, tay phải khẽ chống lên nhánh cây rồi nhẹ nhàng bay đến trước mặt nam tử, đôi mi thanh tú nhướng lên: "Ta đã đợi hai canh giờ, Mã Văn Tài, mặc dù ta đã quen biết ngươi nhiều năm như vậy cũng không có nghĩa ngươi có thể làm chậm trễ việc ta truyền tin."

Thoạt nhìn Thập Ngũ là nữ tử chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, tính ra thấp hơn nhiều so với Mã Văn Tài đã thành niên, khi đứng đã thấp hơn y một cái đầu. Tuy câu nàng nói ra khí thế mười phần, nhưng giọng nói trong trẻo lại hơi khàn của nữ tử đã nhanh chóng làm sụp đổ đi khí thế này.

Mã Văn Tài nghe vậy thì tâm tình càng tốt hơn, vươn tay xoa đầu Thập Ngũ, lại bị người ta hất ra không chút lưu tình: "Thư của ta đâu?"

Thập Ngũ nhàn nhạt dùng ánh mắt 'khô cho ngươi còn nhớ rõ' liếc y một cái, lòng bàn tay phải đưa về phía trước, vô số điểm sáng hội tụ trong lòng bàn tay Thập Ngũ, dần dần xuất hiện hình dạng một phong thư.

Vàng sáng chiếu lên gương mặt xinh đẹp của Thập Ngũ, không biết tầm mắt Mã Văn Tài chưa hề dừng lại trên phong thư kia, mà đang nhìn vàng sáng dịu dàng trên người Thập Ngũ.

Cũng chỉ có lúc này, trên mặt Thập Ngũ mới hiện ra vẻ dịu dàng thế này. Mã Văn Tài nghĩ như vậy.

Đợi khi lá thư này đã được giao vào tay Mã Văn Tài, Mã Văn Tài mới cất kỹ bức thư, hai tay buông lỏng sau lưng nhìn Thập Ngũ: "Thập Ngũ, tối nay là mười lăm tháng sáu."

Thập Ngũ gật đầu: "Ta biết."

Mã Văn Tài nhìn mặt trắng tròn trên bầu trời, bên môi hiện lên ý cười điềm đạm: "Vậy ngươi cũng biết, chúng ta đã quen biết nhau bao nhiêu năm rồi nhỉ?"

Thập Ngũ nâng mắt nhìn y, vẻ mặt hơi bất đắc dĩ: "Hàng năm người đều hỏi ta vấn đề này, ta tự nhận là trí nhớ bản thân không tệ đến mức này." Nàng dừng một chút: "Lần đầu tiên ta gặp ngươi là khi ngươi bảy tuổi, đến nay ngươi đã hai mươi hai, 15 năm rồi."

Mã Văn Tài nói: "Vậy ngươi có biết, ta đợi ngày hôm nay đã lâu lắm rồi không?"

Thập Ngũ ngáy ngán cả người.

Bạn đang đọc truyện *Bán Duyên Tu Đạo Bán Duyên Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Vậy Còn Tỷ, Tỷ Có Chán Ghét Không?

Thập Ngũ là một quý sai.

Nói đến quý sai, người thế tục đều nghĩ đến đầu trâu mặt ngựa Diêm Vương Phán quan gì đó. Trên thực tế, nhân gian phân tam ngũ cửu đẳng, Âm giới cũng phân. Chức quan nhân gian có bao nhiêu phẩm, tuy Âm giới cũng phân chia rõ ràng như thế, nhưng vẫn có quy định chung.

Đẳng cấp thấp nhất trong quý sai, đó là người đưa tin.

Người đưa tin ở nhân gian phụ trách đưa tin thư của một người đến tay người khác, còn quý sai Âm giới sẽ phụ trách đưa thư tín của người sắp chết đến tay người sống.

Vận khí của Thập Ngũ tiểu thư không có gì tốt, khi còn sống chết oan chết uổng, sau đó đi đến Địa phủ lại bị cho hay rằng không thể đầu thai, chỉ có thể ở Địa phủ làm quan nhỏ. Quan nhỏ thì quan nhỏ thôi, ai biết Diêm Vương lão nhân lại sắp xếp cho nàng làm quý tin có cấp thấp nhất. Cũng may sau khi chết Thập Ngũ hoàn toàn không có trí nhớ lúc sinh tiền, ít nhiều gì người đã chết đều sẽ có oán khí, lệ khí nhưng ở nàng thì hoàn toàn không thấy. Trong ngày thường cũng sẽ có quý sai khác đến trò chuyện, nhưng Thập Ngũ không giỏi nói chuyện, thường xuyên nghe xong nửa ngày rồi chỉ mỉm cười tránh ra.

Diêm hài lòng nhất khi tán gẫu với nàng chính là nàng sẽ không bao giờ lộ ra thần sắc mất kiên nhẫn với ngươi. Nhưng điều làm ngươi khó chịu chính là nàng không thích nói chuyện.

Cũng vì tính tình nàng như vậy, kẻ thích tìm nàng tán gẫu cũng chỉ còn lại Mạnh bà chuyên phụ trách dẫn người đi ăn canh thôi.

Mạnh bà vốn chẳng phải tên Mạnh bà. Nghiêm cẩn mà nói, thật ra Mạnh bà cũng là một quý sai, nhưng địa vị bà khá cao, trong địa phủ cũng chỉ có một Mạnh bà mà thôi. Mà trong Địa phủ không thiếu nhất, chính là người đưa tin giống như Thập Ngũ vậy.

Không biết Mạnh bà đã ngảy người bao nhiêu năm ở trong này, cho đến bây giờ chưa từng nghe nói bà cần người nói nhảm. Nhưng mấy chuyện đó cũng không gây trở ngại cho sự trao đổi giữa Thập Ngũ và Mạnh bà.

Mạnh bà thật sự là một quý sai dẻo miệng, nói chung là vì đã đến đây quá lâu rồi. Bà thích nhất nghe người khác kể chuyện xưa, nhưng cũng không thích người ta hỏi thăm đến chuyện của bà. Nhưng điều làm bà hậm hực là, ví như ngươi muốn nghe người khác tới lui, như vậy khó tránh khỏi phải kể chuyện của mình cho người khác nghe.

Cứ như vậy, trong địa phủ người phù hợp với điều kiện hầu như chỉ còn lại một mình Thập Ngũ thôi.

Thứ nhất, Thập Ngũ không thích tán gẫu, đương nhiên sẽ không bắt quai đi hỏi thăm chuyện có liên quan đến Mạnh bà; thứ hai, Thập Ngũ là người đưa tin, mỗi một phong thư đều sẽ biết một câu chuyện xưa mới. Mà lạc thú của Mạnh bà chính là nghe chuyện xưa ảm áp hoặc xấu xa từ khuôn miệng xinh đẹp của Thập Ngũ.

Dần dà, tình hữu nghị giữa nhị quý dần dày thêm - - Thập Ngũ vẫn không thích nói chuyện, nhưng lại có thói quen kể chuyện xưa mà mình thấy cho Mạnh bà nghe. Khi Mạnh bà rồi rỗi thì sẽ nâng cầm hăng hái nghe, vẻ mặt hiền nhiên giống như một nữ hài tử; khi vội vàng, bà sẽ không khách khí kéo Thập Ngũ qua cùng bà múc nước Vong Xuyên vào bát, đưa cho du hồn chuẩn bị đi đầu thai.

Xong việc, Mạnh bà sẽ nghịch ngợm ngồi trên lan can của cầu Nại Hà, đóng đưa hai chân, tiếng chuông vui tai theo động tác của bà vang lên.

Thế gian có câu: "Chớ quá cầu Nại Hà, đừng uống nước Vong Xuyên." Giờ phút này Mạnh bà lại hoàn toàn không để cầu Nại Hà và nước Vong Xuyên ở trong lòng, cái này cũng rất cần dùng khi đấy. Thành thật mà nói, Thập Ngũ luôn rất kính nể Mạnh bà, hơn nữa cảm thấy dùng từ 'Bà' này để hình

dùng về bà thật sự quá không hợp, ngày thường tán gẫu cũng sẽ bỏ bớt xưng hô. Thật sự khi không tránh được, sẽ gọi một tiếng ‘Mạnh tỷ tỷ’ - - tuy nàng biết ‘Mạnh’ chẳng phải họ thật của bà.

Bình thường giờ phút này, Mạnh bà sẽ nhẹ nhàng vỗ vào lan can, ý bảo Thập Ngũ ngồi lên.

Thập Ngũ nghe theo, nhưng nàng chỉ ngồi ngược lại với hướng của Mạnh bà - - Mạnh bà thích mặt nước Vong Xuyên, luôn mãi ngắm Vong Xuyên, nhìn những linh hồn tham lam kia vĩnh viễn không đi được. Thập Ngũ không dám nhìn Vong Xuyên, cũng sợ trong Vong Xuyên sẽ có du hồn đột nhiên bắt lấy chân nàng kéo nàng xuống. Ý nghĩ như vậy có lẽ hơi ngu xuẩn, nhưng bất ngờ thay Mạnh bà có thể hiểu cho nàng.

Đợi sau khi các bước trên được hoàn thành, sẽ xuất hiện đoạn đối thoại như thế này - -

Mạnh bà: "Tiểu bất điểm [1], ngươi thật sự không nhớ rõ gì hết sao?" - - khi đó Thập Ngũ vẫn chưa được gọi là Thập Ngũ, cho nên Mạnh bà chỉ có thể gọi nàng là tiểu bất điểm.

[1] tiểu bất điểm: Chỉ sự bé nhỏ, không đáng để mắt đến.

Thập Ngũ: "Không nhớ rõ."

Mạnh bà: "Ngươi phải tin ta, ta cũng chưa từng cho ngươi uống nước Vong Xuyên."

Thập Ngũ: "Ta biết."

Mạnh bà: "Hả, chẳng lẽ lúc ngươi mới đến vì muốn nếm thử hương vị này nên đã tự bỏ xuống ư?"

Mỗi khi nói lên câu này, Mạnh bà sẽ cảm thấy buồn cười với ý nghĩ của chính mình rồi nhin không được nở nụ cười, tuy lúc này Thập Ngũ chỉ đậm mặt lờm bà một cái.

Im lặng một lát, Mạnh bà sẽ tiếp tục những đề tài khác: "Tiểu bất điểm, ngươi thích loài người không?"

"Cũng tạm"

Trong mắt Mạnh bà sẽ hiện lên một loại như kinh ngạc gì đó, sau đó sẽ càng làm ánh mắt bà thêm mỹ lệ: "Ta còn nghĩ ngươi cũng chán ghét chứ." Sau đó bà sẽ lộ ra một biểu cảm bừng tỉnh đại ngộ: "- - Ha, suýt chút đã quên, ngươi không có trí nhớ. Ngươi có biết, quý sai ở đây, đều không thích con người."

Lúc này Thập Ngũ nghe bà nói năng lộn xộn, chỉ lẳng lặng gật đầu thật ra có khi nàng cũng sẽ hỏi một câu: "Vậy còn tỷ, tỷ có chán ghét không?"

Bạn đang đọc truyện *Bán Duyên Tu Đạo Bán Duyên Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Quả Thật Con Người Thay Đổi Rất Nhanh, Như Nàng, Như Ta

Hồi tưởng lại lúc hai người sơ ngộ. Một câu nói khái quát: Chỉ do duyên phận quấy phá - - hơn nữa là nghiệt duyên.

Ở Địa phủ vô cùng yên tĩnh này, cuộc sống giao lưu của nhị quý Thập Ngũ và Mạnh bà như một nhánh sông chậm rãi chảy xuôi, Thập Ngũ nhận được một phong thư gửi đến một đứa trẻ có cái tên là ‘Mã Văn Tài’.

Lúc đó, Thập Ngũ chưa được gọi là Thập Ngũ, về phần tên thật của nàng, giờ phút này đã không nơi kiểm chứng, cho nên tạm thời không đề cập đến.

Lúc đó, Mã Văn Tài vẫn chỉ là một đứa trẻ cao đến eo Thập Ngũ.

Lúc đó, nàng vẫn là du hồn đương sai ở Địa phủ - - tục xưng là quỷ sai.

Lần đầu tiên nhìn thấy Mã Văn Tài, trong lòng Thập Ngũ kinh ngạc lạ thường.

Nàng nghe người viết thư kia miêu tả - - là mẫu thân của Mã Văn Tài - - Mã Văn Tài là một phú gia công tử, thường ngày quen thói nghịch ngợm, tính tình hơi được nuông chiều, hi vọng Thập Ngũ có thể bao dung. Thập Ngũ không đồng ý cũng không từ chối, có một số việc cũng không tốt như trong tưởng tượng vậy. Tuy trong lòng có chuẩn bị, nhưng lần đầu Mã Văn Tài xuất trường vẫn để lại ấn tượng khác sâu cho Thập Ngũ.

Ngày ấy là mười lăm tháng sáu.

Đêm xuống, Thập Ngũ theo tiếng chuông linh đang chỉ dẫn tìm được Mã Văn Tài đang một mình lẻ loi trong núi. Tuy đang vào hạ, nhưng ban đêm nhiệt độ trên núi vẫn thấp làm người ta phát run, nhưng loại rét lạnh này và cái lạnh của ngày đông hơi khác nhau. Ngày hè lạnh, là như khói, như sương, chậm rãi xâm nhập tứ chi bách hại [1] của người, lúc cái gì người cũng chưa ý thức được thì nó đã lặng lẽ đâm chồi trong thân thể người; ngày đông lạnh, là ép buộc, là phá hủy, là không quan tâm tàn phá mọi thứ.

[1] tứ chi bách hại: tứ chi và trăm xương; các bộ phận thân thể, ý chỉ toàn thân

May thay, nếu hôm nay mười lăm tháng một, Mã Văn Tài chỉ sợ sẽ đông lạnh chết ở đây rồi.

Thập Ngũ ôm lấy Mã Văn Tài đang hôn mê, liếc qua ngôi mộ mới đắp phía trước, bấy giờ mới ý thức được Mã Văn Tài muốn đến thăm mẫu thân của y.

Vì vào hè, y vốn mặc không nhiều lắm, lúc Thập Ngũ tìm thấy y thì đã hơn nửa đêm, xương cốt đơn bạc của y chịu được mới là lạ.

Bởi vì ôm Mã Văn Tài, Thập Ngũ cũng không thể dăng vân (cưỡi mây) mà bay, đành phải ở sử dụng thuật độn thổ để mình có thể thoải mái. Thật ra quý sai không có cảm giác mệt mỏi - - không chỉ mệt, bao gồm đói, khát, mọi cảm giác gì đó của nhân loại, quý sai đều không có. Duy nhất không khác với loài người, đại khái là trí nhớ và tình cảm.

Thập Ngũ không có trí nhớ, không có tình cảm, nàng không phải người, nhưng quả thực cũng không giống một quý sai thật sự, tuy nàng luôn hoàn thành nhiệm vụ đúng hạn.

Miên man suy nghĩ, Mã Văn Tài trong lòng nàng đột nhiên giật mình, sau đó như cảm giác được cái gì lập tức bắt lấy tay áo nàng, giọng nói nhỏ vun truyền đến từ trong lòng: "Nương, nương đừng đi..."

Bước chân Thập Ngũ chậm một chút.

Mã Văn Tài hoàn toàn không nặng lắm, ôm trong lòng rất dễ dàng làm Thập Ngũ xem nhẹ y. Nhưng giờ phút này Mã Văn Tài lên tiếng, nước mắt trên mặt lấp lánh dưới ánh trăng, tựa như vì sao lộng lẫy nhất. Thập Ngũ thất thần, cúi mắt nhìn chăm chăm y đã thấy tương lai y có gương mặt hấp dẫn người rồi, nói khẽ: "Ta ở đây, ta không đi."

Khi đó Thập Ngũ không có ý thức từ khi nàng là quý sai đến nay, lần đầu tiên nàng nói nhiều từ như vậy.

Gió ngày hè thổi đến, cũng không còn lạnh như vừa rồi, ngược lại mang theo một chút ấm áp, y nhẹ nhàng xoa gương mặt Thập Ngũ, vuốt ve đôi mắt đậm đặc của Thập Ngũ.

Chuyện sau đó có thể tưởng tượng. Sau khi Mã Văn Tài tỉnh lại Thập Ngũ giao thư cho y, rồi trở về Địa phủ. Vốn tưởng rằng đây chỉ là một lần gặp nhau ngoài ý muốn, nhưng thế sự không chỉ trên người, cả quý cũng không buông tha. Mẫu thân của Mã Văn Tài không thể đầu thai, cũng không thể làm quý sai, vì thế chỉ có thể bị giữ lại Địa phủ. Quý này rảnh rồi không có việc gì làm, vô cùng nhớ mong nhi tử của mình, ước hẹn với nhi tử, mỗi tháng vào ngày 15 sẽ viết cho y một phong thư.

Đáng thương cho Thập Ngũ cô nương từ đó trở thành người chuyên đưa tin cho mẫu từ hai người. Mỗi tháng một phong, hàng năm 12 phong, bất luận Mã Văn Tài ở nơi nào, thư này hàng tháng phải được đưa đúng hạn.

Thời gian trôi qua, Mã Văn Tài dần trưởng thành. Thập Ngũ vẫn giữ dáng vẻ thiếu nữ như khi hai người mới gặp. Nhưng điều này cũng không hề gây trở ngại cho quan hệ tốt dần của hai người - - nói vậy là có căn cứ, Mã Văn Tài là người duy nhất có thể làm Thập Ngũ tức đến đỏ mặt.

Quả nhiên không ai có thể đối địch với thời gian.

Thập Ngũ và Mã Văn Tài ở chung mười lăm năm, xưng hô của Mã Văn Tài với nàng từ 'Quý tỷ tỷ' biến thành 'A Quý', cuối cùng y ngại tên này rất xúi quẩy, nên lấy ngày hai người gặp nhau làm tên của nàng, từ đó nàng được gọi là Thập Ngũ; y cũng từ một đứa trẻ chỉ cao đến eo nàng đến lúc này trưởng thành thành thiếu niên nhanh nhẹn cao hơn nàng một cái đầu.

Quả thật con người thay đổi rất nhanh, như nàng, như ta.

- - Như Thập Ngũ, như Mã Văn Tài.

Bạn đang đọc truyện *Bán Duyên Tu Đạo Bán Duyên Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Hay Là Nàng Thật Sự Không Hiểu?

Vào đêm 15 mỗi tháng, đối với Thập Ngũ và Mã Văn Tài mà nói đến rất nhanh, đặc biệt cũng là lúc Mã Văn Tài và Thập Ngũ tán gẫu.

Mỗi lần đưa thư xong rồi tán gẫu hầu như đã trở thành thói quen của hai người bọn họ, mà thói quen này từ lần đầu tiên truyền thư đã bắt đầu giữ lại đến

hôm nay. Tuy Thập Ngũ là quỷ sai, nhưng cũng là một trong đồng đảo Quỷ hồn, không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Đôi khi Mã Văn Tài cũng sẽ oán giận mỗi tháng chỉ có thể ở cùng với Thập Ngũ ngắn ngủn mấy canh giờ như thế.

Về mặt Thập Ngũ nhiễm chút hứng thú xinh đẹp, hỏi ngược lại: "Vậy người hy vọng chúng ta ở cùng nhau bao lâu?"

Mở chiết phiến ra, Mã Văn Tài nhẹ nhàng đóng đưa hai cái rồi sáng khoái khép cây quạt lại, mỉm cười trả lời: "Một đời một kiếp."

Thập Ngũ im lặng một lát, giương mắt nhìn vào mắt y, ánh mắt đậm đặc. Bên ngực trái của nàng rỗng tuếch, không có cảm giác gì: "Người sẽ già, sẽ chết, còn ta thì không."

Mỗi khi nói đến đây, Mã Văn Tài sẽ sùng sốt, sau đó im lặng không nói. Lại sau đó đề tài sẽ ngưng hẳn ở đây, thẳng đến tảng sáng là lúc Thập Ngũ yên lặng rời đi.

Chẳng qua không biết có phải vì Mã Văn Tài đến học viện đọc nhiều sách hay không, Thập Ngũ cảm thấy mấy ngày nay tài ăn nói của Mã Văn Tài càng ngày càng tốt, trước đây thường xuyên bị Thập Ngũ nói á khẩu không trả lời được bây giờ đã biến thành Thập Ngũ không còn lời nào để nói. Thập Ngũ tự động đổ hết cho việc vì Mã Văn Tài đọc rất nhiều sách.

Ngày hôm đó Mã Văn Tài nói với nàng về chuyện của học viện, nói đồng xa tây giạt [1] đến học viện và một học sinh cùng học viện với y - - Chúc Anh Đài.

[1] đồng xa tây giạt: nói chuyện trên trời dưới đất, không có thứ tự gì.

Mã Văn Tài miêu tả dung mạo của người đó, nói rất nhiều ví dụ liên quan đến Chúc Anh Đài, cuối cùng đưa ra một kết luận 'Chúc Anh Đài chắc chắn là nữ tử'. Khi Thập Ngũ nghe y giảng giải, thì không nói một lời, ánh mắt nhìn trắng tròn, đoán không ra cảm xúc gì. Nàng nghe Mã Văn Tài nói một câu 'Ta muốn đến xác nhận xem hân có phải là nữ tử không' thì mới hoàn hồn:

"Sau đó?" Thập Ngũ liếc y một.

"Sau đó?" Mã Văn Tài lặp lại một lần, trong ánh mắt đào hoa tràn đầy ý cười: "Đương nhiên đến cửa cầu hôn, cưới nàng ấy về nhà." Sau đó y dựa sát vào Thập Ngũ, lông mi dài như nữ tử đào qua trán Thập Ngũ, mang đến cảm giác hơi ngứa: "Thập Ngũ có ý kiến gì không?"

Hô hấp Thập Ngũ bị kiềm hãm, buông mi mắt xuống che khuất cảm xúc của nàng, không dấu vết muốn kéo giãn khoảng cách giữa nàng và Mã Văn Tài: "Như vậy thì chúc Mã đại gia ngài đạt thành tâm nguyện vậy." Từ đầu đến cuối, giọng điệu của Thập Ngũ đều đậm đặc, không có gì phập phồng, dường như chuyện này không có liên quan gì đến nàng.

Không ngờ động tác của Mã Văn Tài nhanh hơn nàng một bước - -

Mã Văn Tài giữ chặt cổ tay vô cùng tinh tế của nàng, xúc cảm ấm áp từ cổ tay lan tỏa lên người Thập Ngũ, đối với nàng mà nói lại như một tia chớp bổ vào lòng nàng. Thập Ngũ mạnh mẽ giãy dụa, ai ngờ Mã Văn Tài càng nắm càng chặt, làm cổ tay nàng xuất hiện dấu ngón tay.

Thập Ngũ giương mắt nhìn y, trong con ngươi hình như lóe ra tức giận.

Giờ phút này Mã Văn Tài nhìn nàng, chứa ý cười, dùng con ngươi sâu thẳm khóa nàng lại: "Thập Ngũ, đừng âm ỉ."

"Ta không có." Thập Ngũ tiểu thư quay đầu đi, không chịu thừa nhận.

Một giây sau cái ôm ấm áp của Mã Văn Tài chợt bao quanh nàng. Gió mát thổi qua, Thập Ngũ đều không cảm giác được gì, quanh thân nàng cũng chỉ có mùi hương thoang thoảng và hơi ấm cơ thể của Mã Văn Tài. Vòng ôm nam tử này của y vì nàng chắn sương gió, cho nàng một không gian ấm áp.

Thập Ngũ bị đặt trong lòng y, thậm chí tai có thể nghe được tiếng tim đập trong lồng ngực của y. Sau đó, ngực y khẽ chấn động, giọng nói trầm thấp của Mã Văn Tài xuyên qua ngực truyền đến tai Thập Ngũ: "Hay là nàng thật sự không hiểu?"

Nàng không nói gì, chỉ níu chặt góc áo của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Bán Duyên Tu Đạo Bán Duyên Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Quỷ Sai Không Có Thể Có Tình Cảm Con Người. Dù Là Người, Hay Ta, Đều Như Nhau Cả

Editor: Gà - LQĐ

Bóng tối treo trên bầu trời như một bức màn, chỉ có một viên dạ minh châu khổng lồ ở đỉnh đầu phát ra một ánh sáng màu xanh mềm mại để xua tan một phần của bóng tối đáng sợ này. Nơi ánh sáng không với đến, nước sông lắng lặng chảy xuôi, yên tĩnh như trở về thời nguyên thủy nhất.

Sau thời gian làm việc ở địa phủ, thì nơi đây sẽ như biến thành một phần mộ khổng lồ, mọi thứ đều ngừng, tất cả đều ngủ.

Chuông linh đang reo lên một tiếng giòn giã, giọng nói vững vàng dễ nghe của Mạnh bà vang lên: "Tiểu bát điểm, 15 tháng sau ngươi còn muốn đi không?"

Tiếng chuông bỗng dừng lại, Thập Ngũ thuận miệng trả lời: "Ừm."

Nurong theo ánh sáng nhìn lại, Thập Ngũ đang ngồi trên lan can cầu Nại Hà, mặt nhìn về hướng những linh hồn đang giãy dụa trong nước Vong Xuyên, dáng vẻ ngơ ngác không biết đang suy nghĩ cái gì. Mạnh bà chưa bao giờ thấy Thập Ngũ có bộ dáng thế này, nhủ thầm rồi ra vẻ thoải mái nói: "Tiểu bát điểm nhi, gần đây ngươi càng ngày càng khác trước rồi." - - Mỗi khi Mạnh bà gọi nàng là Tiểu bát điểm phía sau còn thêm từ 'nhi', thì nói lên rằng Mạnh bà sẽ thao thao bất tuyệt.

Chiếc chuông được đeo ở mắt cá chân tuyết trắng của Thập Ngũ khẽ run một hồi, Thập Ngũ hơi nghiêng đầu, trong mắt lóe lên nghi hoặc, tóc đen mềm mại theo bà vai trượt xuống: "Khác chỗ nào?"

Mạnh bà mỉm cười: "Vốn tiểu bát điểm ngươi còn chưa phát hiện ra ngươi nói càng ngày càng nhiều sao? Hơn nữa, gần đây cảm xúc của ngươi cũng càng ngày càng thường xuyên viết trên mặt rồi."

Thập Ngũ cứ im lặng như vậy: "...". Nhìn Mạnh bà, trong mắt lộ ra vẻ 'như vậy không được sao'.

Mạnh bà lắc đầu thở dài: "Ta không phải có ý này." Thập Ngũ vốn không ngốc, nghe Mạnh bà nói vậy, ít nhiều cũng có thể đoán được vài phần, tiếp đó biểu cảm cũng tĩnh mịch. Mạnh bà thấy thế, nâng tay xoa đỉnh đầu Thập Ngũ, không khách khí nói: "Thật ra ngươi thay đổi như vậy ta rất vui. Trước kia ngươi cứ yên tĩnh như một bức tranh sơn thủy, hiện tại đã sinh động hơn không ít." Bà cười.

"Nhưng ngươi phải hiểu, ngươi thay đổi như vậy rốt cuộc là phúc hay họa."

"Quý sai không có thể có tình cảm con người. Dù là ngươi, hay ta, đều như nhau cả."

Thập Ngũ nhìn Mạnh bà không nói gì, trong mắt cũng rõ ràng vô cùng, dường như không hề có chút phản ứng nào với lời nói của bà.

Giảng co thật lâu, Thập Ngũ mới lạnh nhạt nói: "Có người, có chuyện, trốn không được, không bằng thuận theo tự nhiên."

Trong mắt nàng, không có lùi bước, không có tránh né, dường như chỉ có đáy mắt kiên định và lạnh nhạt nhìn thấu thế gian này.

Mạnh bà cũng không nói thêm gì, chỉ nhẹ nhàng lướt qua, trong không khí mơ hồ truyền đến một tiếng thở dài nhàn nhạt.

- - 15 kế tiếp, là ngày quỷ môn mở rộng ra.

Giọng nói của bà, như tiếng trời, như cảnh cáo.

Bạn đang đọc truyện *Bán Duyên Tu Đạo Bán Duyên Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Màu Thích Hợp Với Nàng Nhất Quả Nhiên Vẫn Là Màu Trắng

Mười lăm tháng bảy, tiết Vu lan.

Màn đêm buông xuống, trên đường cũng không vắng vẻ như bình thường, ngược lại đèn đuốc sáng trưng, vô cùng náo nhiệt. Đưa mắt nhìn lại, đám đông gần tửu quán, thanh lâu bắt đầu tuôn ra, nhóm người cười đùa nguyen ở đây trầm mê cả đời. Sau đó, dân chúng bình thường trên đường đều có trật tự dừng mảnh lao về một hướng. Xa xa mơ hồ có thể thấy được một nhánh sông, lũrui nhác chảy về phía nơi mọi người không thể chạm đến.

Trong đám người có một vị công tử mặc thanh y, một đôi mắt đào hoa cười như không cười, vô cùng nhân nhã phe phẩy cây quạt. Nữ tử áo trắng bên cạnh y có một mái tóc đen mềm mại, vốn nên hỗn độn, nhưng giờ phút này trông rất xinh đẹp như không nhiễm khói lửa nhân gian. Hai người đứng cùng một chỗ, cứ như một đôi kim đồng ngọc nữ, xứng đôi vô cùng, dẫn đến vô số người nhỏ giọng nghị luận.

"Thập Ngũ, hôm nay là ngày long trọng như thế, vậy mà nàng chẳng chịu cột tóc?" Thanh y nam tử mỉm cười nói.

Nữ tử áo trắng liếc xéo y một cái, dùng giọng lạnh lùng không đổi nói: "Sẽ không cột."

- - Không sai, người đến chính là Mã Văn Tài và Thập Ngũ.

"Ây da, vậy phải thế nào mới được? Chẳng lẽ sau này nàng thành gia thất cũng không cột sao? Điều này là điềm xấu với nhà chồng của nàng đấy." Mã Văn Tài khép cây quạt lại, khoe môi mỉm cười, dùng cán quạt ra vẻ buồn rầu gõ trán của mình.

Vốn chỉ nói đùa, ai ngờ Thập Ngũ nghe xong thì đồng cứng ngừng bước chân lại. Mã Văn Tài cũng ngừng lại, quay đầu nhìn về phía nữ tử có thần sắc âm tình bất định, kỳ quái hỏi: "Sao thế?"

"Mã Văn Tài, ta vốn đã chết, sao còn nói chuyện thành gia thất?" Trong mắt Thập Ngũ mơ hồ có một tầng sương mù, như lớp băng mỏng xuất hiện trên còn sông lúc đầu đông, ánh mắt Thập Ngũ trông rất khó hiểu.

Bốn mắt nhìn nhau, trong ống tay áo Thập Ngũ dần dần nắm chặt thành quyền, đang muốn xoay mình chạy lấy người, lại bị Mã Văn Tài nhanh hơn một bước bắt lấy. Hơi thở ấm áp phả bên tai Thập Ngũ, nhưng nàng chỉ cảm thấy lạnh đến thấu xương. Mã Văn Tài không để ý khẽ cười, biến hóa từ trong ống tay áo lấy ra một cái mặt nạ màu trắng, nhẹ nhàng đeo vào mặt Thập Ngũ.

Thập Ngũ kinh ngạc một chút, theo bản năng muốn né tránh, nhưng vì bị y giữ chặt không thể động đậy nên đành thôi.

Mặt nạ này vô cùng tinh xảo, rất thích hợp đeo trên mặt Thập Ngũ, dường như vì nàng mà chế ra vậy. Trên mặt nạ chỉ để lại khe hở cho mắt và mũi, cho người mang mặt nạ thấy rõ đường đi và hít thở.

"Màu thích hợp với nàng nhất quả nhiên vẫn là màu trắng."

Môi Mã Văn Tài nhẹ lướt qua trán Thập Ngũ, lời ni non từ miệng y bay vào tai Thập Ngũ, khiến nàng run rẩy một hồi.

Ý loạn tình mê chỉ trong một chốc, Mã Văn Tài đã đứng thẳng lên rất tự nhiên dắt tay Thập Ngũ tiếp tục theo đường vừa rồi đi về phía trước. Thập Ngũ đeo mặt nạ thêm toàn thân màu trắng, giờ phút này càng trông như một du hồn quỷ mị. Vì bị cản trở, giọng nói của Thập Ngũ từ trong mặt nạ truyền ra cũng hơi ngọt ngào: "... Mặt nạ này... Người mua khi nào?"

"Không phải mua, tự ta làm. Thích không?" Mã Văn Tài cũng không quay đầu lại nói.

"Thiếu gia như người cũng sẽ tự mình làm mấy món đồ chơi này." Trong lời nói của Thập Ngũ mang theo vẻ châm chọc đậm đặc.

"Làm gì đó chỉ cần có tâm thì có thể làm tốt. Đã muốn tặng đồ cho nàng, đương nhiên phải tự mình làm mới có ý nghĩa." Mã Văn Tài dễ dàng từ lưỡng bại thiên cân [1].

[1] tứ lưỡng bại thiên cân: bốn lạng địch ngàn cân là một trong những nguyên lý căn bản của Thái Cực Quyền, đặc trưng là động tác nhỏ biến hóa lớn, lấy nhu khắc cương (dĩ nhu chế cương), mượn sức dùng sức để đạt được hiệu quả cao nhất. (Nguồn: ngocanhbranding.com)

Thập Ngũ không nói gì nữa, chỉ vào lúc Mã Văn Tài không thấy, dùng ngón trỏ tay phải nhẹ nhàng vuốt ve mặt nạ trơn bóng lại lạnh như băng, đáy mắt xuất hiện nét lo lắng không dễ nhận ra.

Đám người chậm rãi dừng lại, đến đích. Chỉ chốc lát sau nghe thấy trong bóng đêm loáng thoáng có tiếng nước, trong lúc đó yên tĩnh chảy xuôi trong ngón tay của mọi người. Một ánh sáng nhu hòa điểm tiếp sáng lên, chiếu rọi về mặt bình tĩnh lại thương cảm của dân chúng. Mười lăm tháng bảy, vốn còn là ngày nhân thế hoài niệm người đã qua đời. Thả hoa đăng, cũng vì để linh hồn lạc đường được yên nghỉ.

Thập Ngũ cảm thán một tiếng, trong miệng rõ ràng nhỏ giọng niệm Vãng Sinh chú [2].

[2] Vãng Sinh chú: là thần chú Vãng sanh Tịnh độ hay còn gọi là chú Đà la ni được trì niệm trong các khóa lễ Tịnh độ, cầu siêu, có công dụng diệt được các trọng tội như: Tử Trọng, Ngũ Nghịch, Thập Ác, Hủy Bán Chánh Pháp...

Thần chú này được trích từ trong kinh Bát nhứt thiết nghiệp chương căn bản đắc sanh Tịnh độ Đà la ni, có tên đầy đủ là Bát nhứt thiết nghiệp chương căn bản đắc sanh Tịnh độ Đà la ni. (Nguồn: baomoi.com)

Mã Văn Tài cũng mua một cốc hoa đăng, châm rồi thả vào sông, thần sắc dịu dàng ngẩng đầu nhìn Thập Ngũ: "Tiết Vu lan năm ngoái, hoa đăng của ta chỉ thả vì mẹ ta. Năm nay, ta thả cho một mình nàng."

Lúc Thập Ngũ kinh ngạc thì, Mã Văn Tài đã đứng dậy nhanh chóng ôm eo Thập Ngũ nhảy thẳng xuống sông, khiến mọi người đều không ngừng kinh hô.

Khoảnh khắc mắt nhắm bằng chìm vào trong nước khiến cho người dù vô cùng lạnh nhạt như Thập Ngũ cũng cảm thấy kinh hoàng, dòng nước lạnh lẽo như xuyên thấu qua mặt nạ không hề trở ngại tràn vào miệng nàng. Trước mắt hoàn toàn mơ hồ, chỉ có một bóng hình màu xanh hư vô. Nếu không phải tay Mã Văn Tài nắm chặt cổ tay nàng, có lẽ Thập Ngũ đã cảm thấy bản thân sẽ lại bị vớt bỏ.

... Lại? Nàng từng bị vớt bỏ khi nào? Thập Ngũ bị suy nghĩ trong đầu mình làm kinh ngạc.

Trong đầu như có trời buộc gì đó muốn giãy thoát, Thập Ngũ thống khổ nheo hai mắt lại, trong miệng vô thức thì thầm tên Mã Văn Tài. Nhưng một khi hé miệng thì trong cổ họng lập tức tràn đầy nước lạnh, nàng bị nghẹn đến mặt đỏ tai hồng.

Vì sao ở trong nước mà món đồ đó vẫn dán chặt trên mặt nàng...

Vì sao Mã Văn Tài đột nhiên ôm nàng nhảy xuống...

Môi Mã Văn Tài đóng mở, không biết đang nói gì. Nhưng lời nói y thốt ra lại như có sinh mệnh hóa thành một chuỗi xiềng xích từng vòng từng vòng che chắn lên người Thập Ngũ.

Trên bờ tiếng động càng ngày càng âm ỉ, bước chân cũng càng ngày càng loạn. Nhưng Thập Ngũ và Mã Văn Tài vẫn ở trong nước, Mã Văn Tài bắt lấy Thập Ngũ đang giãy dụa, chết cũng không chịu buông tay. Đến cùng không biết giằng co bao lâu, lúc Thập Ngũ cảm thấy hô hấp khó khăn, môi Mã Văn Tài mới phủ lên mặt nạ của Thập Ngũ, cách mặt nạ mỏng manh triển miên cùng nàng.

Lúc được Mã Văn Tài ôm lên bờ, cả người Thập Ngũ đều ướt đẫm, tóc dài cũng ướt chèm nhẹp rủ xuống người, muốn bao nhiêu chặt vật có bấy nhiêu chặt vật. Trái lại Mã Văn Tài, tuy y phục trên người không loạn lăm, nhưng sắc mặt cũng trắng đến mức khó nhìn. Người trên bờ thấy hai người lên, ào ạt ôm chầm nhà mình ra giúp bọn họ sưởi ấm.

"Mã Văn Tài, người không nên như thế." Môi Thập Ngũ đông lạnh trắng bệch, thốt ra một câu như vậy khiến người khác không hiểu rõ.

Bạn đang đọc truyện *Bán Duyên Tu Đạo Bán Duyên Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Nàng Không Thể Quay Về Địa Phủ Rồi

Kể từ ngày đó, Thập Ngũ không nói với Mã Văn Tài một câu.

Mã Văn Tài dẫn nàng trở về học viện, giúp nàng bịa ra một thân phận, dựa vào thể lực tài lực của Mã gia, làm mấy việc này cũng không phải là vấn đề. Vấn đề lớn nhất là, làm sao để Thập Ngũ cải trang thành đáng vẻ nam tử.

Thập Ngũ vốn là một cô nương, bề ngoài của tiểu cô nương thoát nhìn nhỏ hơn so với Mã Văn Tài nhiều. Tuy mặc nam trang vào vô cùng thanh tú, nhưng dáng người thật sự quá mức thấp bé, nhìn thế nào cũng không giống người đọc sách. Rơi vào đường cùng, Mã Văn Tài chỉ đành phải để nàng giả làm gã sai vặt bên cạnh mình. Nhưng chỉ giả vờ thôi, làm sao y có thể bắt Thập Ngũ đến hầu hạ y chứ.

Mà Mã Văn Tài bận trên bận dưới cũng không đời được ánh mắt cảm động như dự đoán của Thập Ngũ, ngược lại nhận được tầm mắt đậm đặc và thái độ không nói gì rõ ràng là đang bài xích của Thập Ngũ.

Thập Ngũ không từ chối mọi an bài của Mã Văn Tài. Không từ chối thức ăn Mã Văn Tài chuẩn bị cho nàng, mặc kệ ăn ngon hay không, chỉ cần bỏ vào miệng thì sẽ nhai nuốt xuống; không từ chối y phục Mã Văn Tài chuẩn bị cho nàng, dù sao vừa người, mặc không khó chịu; không từ chối hành vi Mã Văn Tài tự mình trời nàng bên cạnh, dù sao hiện tại nàng cũng không thể quay về Địa phủ rồi...

Đúng vậy, nàng không thể quay về Địa phủ nữa rồi. Vào ngày mười lăm tháng bảy hôm đó, lúc Mã Văn Tài đẩy nàng xuống nước, bắt đầu dùng trận pháp không biết học được từ đâu, trả giá bằng tuổi thọ của mình, gượng ép biến quỷ sai Thập Ngũ thành người.

Hành vi như vậy quả thực đang chống lại mệnh trời, Mã Văn Tài thật sự là ghé con mới đẻ không sợ hổ.

Vốn Thập Ngũ không thể ra ánh sáng, mấy ngày nay vừa biến thành người, hầu như thấy ánh mặt trời sẽ theo bản năng trốn trong phòng. Nhưng dần dần, nàng cũng không còn e ngại với ánh mặt trời nữa, thậm chí có chút khát vọng ánh nắng mặt trời rồi. Nhớ được ngày đó khi nàng ngoái đầu nhìn lại, tầm mắt chạm vào chiếc bóng của bản thân trên mặt đất từ nhạt thành đậm, trong lòng cả kinh suýt nữa ném cái cốc trong tay.

Thần sắc nàng phức tạp vuốt ve bàn tay rõ ràng có hơi ấm của bản thân, rồi sau đó nắm chặt.

Thập Ngũ chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày mình sẽ biến thành người, nàng cảm thấy nửa đời sau của mình - - có lẽ vĩnh viễn, sẽ hiến cho Địa phủ. Nhưng Mã Văn Tài mặt ngoài tao nhã nội tâm lại ích kỷ bá đạo kia, khi chưa có sự đồng ý của nàng, đã liên tiếp hủy đi nguyện vọng của nàng.

Thập Ngũ không để ý đến Mã Văn Tài, nhưng mỗi ngày Mã Văn Tài tan học đều sẽ nói cho nàng nghe hôm nay có tin gì thú vị, hoặc sẽ mang đến một số đồ chơi nhỏ cho nàng, nhưng ngay cả ánh mắt Thập Ngũ cũng keo kiệt không cho. Mã Văn Tài không quan tâm, chỉ có thêm một thói quen là buổi tối sẽ ôm lấy Thập Ngũ ngủ. Nhưng chỉ ôm nhau ngủ thôi, không hề vượt qua khuôn phép một bước nào.

Ngay từ đầu Thập Ngũ vẫn chưa buông lòng, lo lắng Mã Văn Tài sẽ làm gì nàng. Từ vừa mới bắt đầu chờ y ngủ say mới dám ngủ thì càng về sau còn ngủ sớm hơn cả Mã Văn Tài, không bao lâu Thập Ngũ đã quen.

Nhưng thân là người, cách sống đương nhiên không giống với quỷ sai.

Quỷ sai không cần ăn uống, không cần nghỉ ngơi, nhưng con người cần. Mà dù Thập Ngũ vốn là người, nhưng năm tháng làm quỷ sai cũng không ít, đã

sớm quên mấy chuyện khi làm người này, đành phải thích ứng lại từ đầu thêm lần nữa.

Ngoài mâu thuẫn giữa hai người ra, Mã Văn Tài cảm thấy khá vừa lòng với cuộc sống bây giờ. Ừ, cũng chỉ khá mà thôi, nếu Thập Ngũ chịu để ý đến y thì tốt rồi, chẳng qua thời gian hai người ở chung còn dài, tạm thời không vội.

Nhưng Thập Ngũ không ngờ rằng chuyện ngoài ý muốn sẽ đến đột ngột như thế.

Bởi vì nàng thường xuyên thấy Mã Văn Tài ngồi trước bàn sách viết gì đó, văn tự của triều đại lúc nàng còn sống quả thật khác với văn tự hiện tại một trời một vực, Thập Ngũ đáng thương cũng chỉ có thể miễn cưỡng gắng gượng phân biệt được vài chữ. Từ đó khi Mã Văn Tài đi học thì một mình nàng ở trong phòng hăng hái luyện chữ.

Ngày ấy nàng ở trong phòng luyện tập viết chữ. Bỗng nhiên cửa phòng bị người cô sức phá ra, giọng nói cực lớn làm Thập Ngũ giật nảy mình. Rồi sau đó một người xa lạ mặc y phục học trò vội vã lau mồ hôi nhìn Thập Ngũ, hô: "Công tử nhà người tể xuống sau núi rồi!"

Nháy mắt, biểu cảm hoảng sợ của Thập Ngũ đọng lại trên mặt. Bút lông trong tay rơi xuống tờ giấy trắng, vệt mực trải dài, như là máu tươi của ai.

Bạn đang đọc truyện *Bán Duyên Tu Đạo Bán Duyên Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Không Cần Quá Nhiều Câu Chữ, Lời Hứa Ta Cho Chàng, Chính Là Ta

Thập Ngũ dám kết luận Mã Văn Tài không chết, là bởi vì kẻ đã biến thành người như nàng chưa chết.

Mã Văn Tài nói với nàng, cái giá để nàng biến thành người, chính là tuổi thọ còn dư lại của Mã Văn Tài. Mã Văn Tài lấy tuổi thọ của mình chuyển qua cho Thập Ngũ, mà tuổi thọ của y lại bị giảm một nửa —— nói trắng ra chính là đồng sinh cộng tử. Nếu Mã Văn Tài chết, đương nhiên Thập Ngũ cũng không sống được.

Những người khác không buông tha tìm kiếm Mã Văn Tài đã rơi xuống đáy vực, nên Thập Ngũ càng không buông bỏ.

Mọi thứ của Thập Ngũ bây giờ đều do Mã Văn Tài cho. Nàng nhớ đã từng nói với Mã Văn Tài: Mã Văn Tài đâu sợ biến nàng thành người, nhưng thân là quý sai sự lạnh nhạt vô tâm này vẫn tồn tại, bởi vì quý sai không có trái tim. Chính Mã Văn Tài tự tay giao trái tim gắn nó vào người nàng.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy y, Mã Văn Tài đã gắn trái tim vào người Thập Ngũ;

Mẫu thân Mã Văn Tài đã sớm đi đầu thai, tất cả tin đều do Thập Ngũ giả bút tích của bà viết ra, chỉ vì muốn gặp y một lần;

Mạnh bà nhiều lần như có như không cảnh cáo, đơn giản là muốn nói cho nàng biết, đừng rung động với người còn sống...

Thập Ngũ không hiểu sao?

Nàng làm sao có thể không hiểu, nàng chỉ đang trốn tránh thôi.

Sau khi Thập Ngũ biến thành người thì lại không chịu nói chuyện với y, chẳng qua là giận y làm mọi việc đều không thương lượng với nàng mà tự tiện quyết định, cũng giận y liều mạng đã tiêu hao hết một nửa tuổi thọ của mình.

Hành động ngu xuẩn như vậy... ngu xuẩn như vậy... Nhưng hết lần này đến lần khác sự ngu xuẩn đó, làm Thập Ngũ len lén rơi lệ vào vô số đêm dài. Không phải thương tâm, mà là cảm động.

Cho nên qua nhiều năm như vậy Diêm Vương cũng chưa từng cất nhắc nàng, đại khái chính là biết nàng không thích hợp với chức vị quý sai này. Quả thật, Thập Ngũ là một quý sai đặc biệt không xứng với chức vụ, bởi vì nàng động tình với một hài đồng.

Có lẽ là mệnh trung chú định đời này của Thập Ngũ buộc phải trói với Mã Văn Tài, có lẽ tính mạng hai con người có liên hệ với nhau nên có cảm ứng nào đó, dù sao cuối cùng Thập Ngũ đã thành công tìm được Mã Văn Tài đang hôn mê ở đáy vực. Không thể không nói vận khí Mã Văn Tài quá tốt, nếu không phải vách đá um tùm cây, đáy vực lại có một con sông, chỉ sợ y đã tan xương nát thịt từ lâu rồi.

Một mình Thập Ngũ không có cách đưa Mã Văn Tài về, không thể làm gì khác hơn đành tìm một sơn động nghỉ ngơi để trị thương cho Mã Văn Tài.

Qua ba ngày, Mã Văn Tài không chỉ không khỏe, nửa đêm còn phát sốt. Thập Ngũ ôm y bất lực lâm bầm: "Mã Văn Tài, không được chết, ta không hy vọng chàng giống như ta biến thành một u hồn."

Mã Văn Tài trong lòng như cảm nhận được sự bất an của Thập Ngũ, cố hết sức mở mắt ra, nhưng không lên tiếng. Thập Ngũ thấy y tỉnh lại, ngăn ra,

nước mắt không tự chủ được chảy xuống từ gương mặt.

Y buồn bực ho khan một tiếng, ngay sau đó lau nước mắt cho Thập Ngũ trước mặt, dịu dàng nói: "Đừng sợ, ta ở đây, ta sẽ không bỏ nàng lại."

Thập Ngũ hơi cong khoe môi, đưa tay che kín ánh mắt Mã Văn Tài, rồi sau đó cánh môi phẩn nộn dán lên môi y. Nhưng cũng chỉ là một chớp mắt, Thập Ngũ lập tức rời đi.

Nàng nhìn Mã Văn Tài đang hoàn toàn ngậy ngấn cả người, nghiêm túc, nói từng chữ từng câu: "Thủ thứ hoa từng lần hồi cố, bán duyên tu đạo bán duyên quân. Đây là lời hứa cả đời của ta với chàng."

Mã Văn Tài bị niềm vui to lớn này bao phủ, tay phải ôm gáy Thập Ngũ, cùng đôi môi nàng dây dưa.

Không cần quá nhiều câu chữ, lời hứa ta cho chàng, chính là ta.

【Toàn văn hoàn】

Bạn đang đọc truyện *Bán Duyên Tu Đạo Bán Duyên Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.